

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **A. Š.,** zastoupená JUDr. Jiřím Kuncem, advokátem se sídlem Chodská 1428/12, Praha 2, proti žalovanému: **Policejní prezident Policie ČR,** se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2007, č.j. 460, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2009, č. j. 10 Ca 252/2007 – 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Policejního prezidenta Policie ČR ze dne 11. 6. 2007, č.j. 460. Městský soud v Praze při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Rozhodnutím ředitele Policie ČR, Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby, ve věcech služebního poměru č. 90/2007, ze dne 28. 12. 2006, byla stěžovatelka s účinností ode dne 1. 1. 2007 podle § 215 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákona č. 361/2003 Sb.“), ustanovena na služební místo vrchní inspektor útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby – operační skupiny v rámci organizačního a operačního oddělení tohoto útvaru. Zároveň byla jmenována do služební hodnosti vrchní inspektor, a podle ust. §116 citovaného

zákona a § 3 nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, zařazena do 6. tarifní třídy, podle § 219 zákona jí byla započtena doba praxe v rozsahu 21 let a 356 dnů a byl jí určen základní tarif zvýšený o 10 %, zvláštní příplatek a přiznán osobní příplatek.

Stěžovatelka napadla toto rozhodnutí odvoláním, v němž nesouhlasila se svým zařazením do 6. tarifní třídy. Namítla, že měla být zařazena do 8. tarifní třídy, a to s ohledem na směrnici pro činnost operačního střediska a katalog činností v bezpečnostních sborech. Žalovaný její odvolání rozhodnutím ze dne 11. 6. 2007, č.j. 460, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze vycházel při posouzení zařazení stěžovatelky do příslušné tarifní třídy její konkrétní pracovní náplně. V popisu jejího služebního místa je mj. uvedeno, že stěžovatelka zprostředkovává součinnost útvaru s příslušnými pracovišti ministerstva vnitra, policie a s dalšími ozbrojenými sbory a prostřednictvím operační techniky s nimi udržuje nepřetržité spojení, dále analyzuje informace a tyto předává k dalšímu využití, vypracovává, hodnotí a provádí rozbor dostupných informací a tyto předává k dalšímu využití, koordinuje činnost výjezdových skupin atd., přičemž tyto činnosti jsou prováděny v rámci (obecně) koordinace operačních činností. Je zřejmé, že stěžovatelka nemá odpovědnostně velící (řídící) funkci, neboť je zařazena jako přímý podřízený zástupce vedoucího oddělení, což rovněž vyplývá z její pracovní náplně. Městský soud v Praze měl za to, že byť se stěžovatelka podílí na činnostech, které znamenají koordinaci a kooperaci operačních činností s dalšími jinými složkami či jinými bezpečnostními sbory, nelze dovodit, že by koordinovala a určovala jakožto řídící (velící) důstojník činností jí podřízených útvarů, jak to má na mysli charakteristika činností v třídě 8. citovaného katalogu.

Ačkoliv se pojem „koordinace“ objevuje i např. ve směrnici č. 10 pro činnost operačního střediska, kde v rámci obecné charakteristiky operačního střediska a vymezení jeho úkolů jsou uvedeny konkrétní úkoly tohoto pracoviště, neznamená to, že stěžovatelka má být zařazena do konkrétní třídy jenom s ohledem na shodně užitý pojem. Zařazení stěžovatelky do platové třídy se odvíjí, jak bylo výše uvedeno, především od jejího ustanovení na konkrétní místo. Rozdílnost tříd 6. a 8. spočívá v tom, že v rámci 6. tarifní třídy jde o koordinaci operačních činností vykonávaných v rámci útvarů policie, v případě 8. tarifní třídy jde o koordinaci činností při zajišťování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu v širším kontextu. Podle Městského soudu v Praze je třeba odlišovat koordinaci operativních činností, které provádí příslušník v rámci výkonu operativních činností – u stěžovatelky jde konkrétně o podrobný popis těchto činností uvedený v její pracovní náplni, oproti koordinaci činností při zajišťování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu, jež jsou prováděny vrchními komisaři a kdy jde již o přímé působení na tyto konkrétní složky či útvary.

Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že v rámci své náplně může při konkrétní činnosti rozhodovat o prvotních úkonech v některých situacích nebo že koordinuje činnost výjezdových skupin vysílaných k zajištění bezpečnostní akce s tím, že každá taková činnost klade nároky na schopnost koordinace. Tuto činnost spočívající v koordinaci a zajišťování v rámci konkrétního postupu však nelze ztotožňovat s koordinační činností či se zajišťováním činností v rámci přímého (velícího či přímo organizačního) působení na složky systému či celku, jak jsou tyto vymezeny v ust. § 2 nařízení vlády č. 104/2005 Sb.

v rámci jednotlivých činností ve výkonu služby. Z popisu pracovní náplně stěžovatelky vyplývá, že v určitých konkrétních případech může koordinovat i činnosti mezi jednotlivými organizačními články útvaru, avšak z toho nelze učinit závěr, že je rovněž velitelem dané bezpečnostní akce samotné. Naopak zejména z dalších ustanovení pracovní náplně plyne, že operativní činnost spočívá v přenosu informací mezi jednotlivými články, které se na činnosti útvaru podílejí.

Podle Městského soudu v Praze je nesporné, že činnosti stěžovatelky nelze ztotožňovat s koordinační činností prováděnou vyššími funkcionáři v rámci systému všech složek, ale jde o činnost, při které stěžovatelka organizačně vytváří podmínky pro práci dalších specialistů či policistů a v podstatě tak zajišťuje a zprostředkovává informační činnosti v rámci zajišťování bezpečnosti chráněných osob či objektů. Jedná se o zajišťování úkolů, které spočívají v zajišťování zprostředkování informací a v menším rozsahu i o výkon dalších koordinačních činností, konaných však vždy na základy pokynů nadřízeného. Stěžovatelka touto činností realizuje úkoly zabezpečované útvarem, neprovádí koordinaci činností jednotlivých složek systému. Je nepochybné, že tato činnost je činností náročnou, nicméně soud má za to, že převažující činností, resp. nejnáročnější činností stěžovatelky není koordinační činnost při zajišťování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu, jak je to vyžadováno pro zařazení do 8. tarifní třídy pod bodem 10 katalogu činností v bezpečnostních sborech. Vrchní inspektor tedy není jen pasivní výkonnou složkou, nýbrž se od něho očekává i aktivní přístup k plnění úkolů a dále součinnost a schopnost koordinace s dalšími subjekty (podle pokynů vedoucího oddělení a skupiny). To však neznamená, že by součástí jeho pracovní náplně bylo i to, že by sám a bez konkrétního pokynu svého nadřízeného zabezpečoval koordinaci všech potřebných činností v rámci zajišťování plnění úkolů ostatních složek útvaru ochranné služby policie. Soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného o zařazení stěžovatelky do 6. tarifní třídy je v souladu se zákonem. Na základě uvedeného Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadla stěžovatelka rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Uvedla, že v popisu její pracovní činnosti je stanoveno, že zprostředkovává součinnost Policie ČR útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby s příslušnými pracovišti Ministerstva vnitra, Policie ČR a s dalšími ozbrojenými sbory a prostřednictvím spojovací, šifrovací a výpočetní techniky s nimi udržuje nepřetržité spojení. Její zařazení do tarifní třídy bylo provedeno podle příkladu č. 3 části 1.3.6 přílohy k nařízení vlády č. 104/2005 Sb., který zní: „Koordinace operačních činností vykonávaných v útvaru s vymezenou územní působností vyššího stupně nebo v útvaru s celostátní působností“. Je zřejmé, že 6. tarifní třída je určena pro příslušníky, kteří provádějí koordinaci pouze v rámci jednoho útvaru policie s působností na celém území České republiky. Služební činnost stěžovatelky však odpovídá příkladu č. 10 části 1.3.8. uvedené přílohy: „Koordinace činností při zajišťování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu v útvarech s působností na celém území České republiky“. Koordinace činností při ochraně osob nebo objektů se netýká pouze složek jednoho útvaru, ale vyžaduje koordinaci i s ostatními útvary Policie a dalšími subjekty.

O nesprávném zařazení do tarifní třídy svědčí také vymezení činnosti operačního střediska v čl. 2 ve směrnici č. 10 pro činnost operačního střediska Policie ČR: „Operační středisko ochranné služby je pracoviště pro organizování, řízení a koordinaci výkonu služby při zajišťování ochrany ústavních činitelů České republiky a bezpečnosti chráněných osob, kterým je při jejich pobytu na území ČR poskytována osobní ochrana podle mezinárodních dohod a dále při zajišťování objektů zvláštního významu“, a čl. 3 směrnice, v němž je uvedena činnost, jež současně obsahuje uvedený popis služební činnosti stěžovatelky.

Stěžovatelka dále uvedla, že namítaná definice pojmu koordinace obsažená v ust. § 2 písm. a) nařízení vlády č. 104/2005 Sb. jednoznačně nevyžaduje, aby zde uvedené činnosti byly vykonávány jako samostatná řídící práce, tedy vedoucím příslušníkem. Pojem koordinace obsažený v čl. 2 směrnice ve svém zdůvodnění rozsudku soud považuje za obecné vymezení funkce operačního střediska při zajišťování ochrany ústavních činitelů, kdy tato činnost nesplňuje koordinaci ve smyslu výše uvedeného nařízení. Stěžovatelka se s tímto závěrem soudu neztotožňuje a namítá, že srovnání výše citovaného nařízení vlády a směrnice dokazuje opak a pojem koordinace je v obou předpisech použit k vyjádření jedné a téže činnosti.

Pro zařazení do tarifní třídy je podle stěžovatelky naprosto nepodstatné, zda stěžovatelka provádí samostatnou řídící činnost, neboť příklad č. 10 části 1.3.8. toto nepožaduje. Rovněž je irelevantní, zda postupuje podle předem zpracovaných pokynů nebo zadaných příkazů. Takto postupují i jiní příslušníci, dokonce i ti, kteří jsou v řídících funkcích. Na základě uvedeného má stěžovatelka za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a skutková podstata, z níž soud vycházel, nemá oporu ve spise. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvedl, že nadále zastává názor, že stěžovatelka zaměňuje spolupráci a koordinaci ve smyslu slaďování činností s ostatními pracovišti a subjekty s koordinací ve smyslu nařízení vlády č. 104/2005 Sb. Pokud stěžovatelka poukazuje na čl. 2 směrnice pro činnost operačního střediska Policie ČR OS č. 10/1999, žalovaný uvádí, že v tomto kontextu je pojem použit jako obecné vymezení funkce operačního střediska, které má koordinovat výkon služby v útvaru při zajišťování ochrany ústavních činitelů a ochrany objektů zvláštního významu. Tato činnost ovšem nenaplňuje koordinaci ve smyslu uvedeného nařízení vlády. Ztotožnil se s názorem Městského soudu v Praze, že rozdílnost třídy 6. a 8. spočívá v tom, že v rámci 6. třídy jde o koordinaci operačních činností vykonávaných v rámci útvaru policie, v případě 8. třídy jde o koordinaci činností při zajišťování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu v širším kontextu.

Rozhodující otázkou je, co je předmětem koordinace. Z popisu služebního místa nevyplývá, že nejnáročnější činností stěžovatelky je koordinace činností při zajišťování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu v útvarech s působností na celém území České republiky. Výkladem pojmu koordinace v bodu č. 10 části 1.3.8. se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí sp. zn. 4 Ads 143/2008, ze dne 12. 3. 2009, kde konstatoval, že vymezení pojmu koordinace předpokládá jako trvalou a nosnou část aktivního působení na složky systému, prvek řízení, organizace a managementu, a to jako

konstantní a stěžejní součást této funkce. Takovému vymezení náplň pracovní činnosti stěžovatelky neodpovídá. Stěžovatelka neprovádí samostatnou řídící práci, kterou by koordinovala činnost organizačních článků útvaru svými pokyny a rozkazy, které by vytvářela na základě svého uvážení. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Vzhledem k tomu, že skutkový základ rozsudku Městského soudu v Praze nebyl mezi účastníky sporný, a Nejvyšší správní soud jej považuje za dostatečně zjištěný, vycházel z něj sám i v řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatelka jako důvody své kasační stížnosti označila ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., z její argumentace však vyplývá, že rozsudek napadla fakticky pouze z důvodu uvedeného pod písm. c) a pod písmenem a) tohoto ustanovení, tedy kvůli nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Toto spatřuje v chybném zařazení její pracovní činnosti do tarifní třídy podle přílohy k nařízení č. 104/2005 Sb.

Nejvyšší správní soud proto jen ve stručnosti k formálně uplatněné námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů uvádí, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.) Na podkladě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že námitka nepřezkoumatelnosti není opodstatněná. Městský soud v Praze řádně vymezil, v čem spočívá pracovní náplň stěžovatelky, podrobně se zabýval rozdílem mezi koordinačními činnostmi vymezenými v bodu 1.3.6.3 a bodu 1.3.8.10 přílohy k nařízení č. 104/2005 Sb. a na základě toho pak objasnil, proč považoval zařazení činností stěžovatelky do 6. tarifní třídy za opodstatněné, resp. proč neodpovídaly kvalitativní úrovni činností třídy 8. K formálně uplatněnému důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nelze ničeho dodat, neboť žádná konkrétní tvrzení k nim stěžovatelka nedoplnila.

Stěžovatelka dále namítla, že fakticky prováděný výkon služby neodpovídá jejímu zařazení do 6. tarifní třídy.

Podle ust. § 116 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. se pro služební místo příslušníka stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje. Pro služební místo vedoucího příslušníka se stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti v působnosti příslušné organizační jednotky bezpečnostního sboru. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení není-li dále uvedeno jinak, v souladu s charakteristikami tarifních tříd uvedenými v příloze tohoto zákona stanoví vláda

nařízením katalog činností v bezpečnostních sborech zařazených do jednotlivých tarifních tříd podle jejich složitosti, odpovědnosti a namáhavosti.

Podle ust. § 215 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. příslušník ustanovený do funkce podle dosavadních právních předpisů, který vykonává službu podle § 1 odst. 4, bude dnem nabytí účinnosti tohoto zákona ustanoven na služební místo, pro které splňuje stanovený stupeň vzdělání, a jmenován do služební hodnosti, která je stanovena pro toto služební místo. Splnění požadavku oboru nebo zaměření vzdělání a dalšího odborného požadavku pro služební místo se nevyžaduje.

V popisu služebního místa ze dne 1. 1. 2007 byl výkon služby stěžovatelky podřazen pod bod 1.3.6.3. přílohy citovaného nařízení, který uvádí jako náplň činnosti pro 6. tarifní třídu (vrchního inspektora) koordinaci operačních činností vykonávaných v rámci útvarů policie s působností na celém území České republiky nebo útvarů policie s územně vymezenou působností nižšího stupně nebo útvarů policie s oblastní působností při dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou, ochranou státní hranice a zvláštními opatřeními v souladu s mezinárodními závazky; koordinace a metodické usměrňování opatření pro mimořádné události a krizové stavy v rámci policie.

Stěžovatelka se domnívá, že výkon její služby svojí náplní odpovídá bodu 1.3.8.10. přílohy nařízení, který uvádí jako náplň činnosti pro 8. tarifní třídu (vrchního komisaře) koordinaci činností při zajišťování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu v útvarech s působností na celém území České republiky.

Stěžovatelka poukázala na vymezení činnosti operačního střediska v čl. 2 Směrnice pro činnost operačního střediska Policie ČR ochranné služby č. 10/1999. jako organizování, řízení a koordinaci výkonu služby, s tím, že v čl. 3 směrnice je uvedena činnost, která odpovídá služební činnosti stěžovatelky. Má za to, že pojem koordinace obsažený v čl. 2 směrnice a v rámci vymezení činností 8. tarifní třídy v bodě 1.3.8.10 je použit k vyjádření téže činnosti.

Nejvyšší správní soud této argumentaci stěžovatelky nepřisvědčil. Předně je nutno uvést, pojem koordinace je obsažen i v popisu činností spadajících do 6. tarifní třídy. Při zařazení určité činnosti do tarifní třídy proto nepostačuje její označení jako koordinace, ale je nutné zabývat se rozsahem a úrovní této koordinační činnosti.

Pojem koordinace je vymezen v ust. § 2 písm. a) nařízení č. 104/2005 Sb. jako činnosti, které spočívají v aktivním působení na složky systému, jenž je vymezen příkladem činností a k dosažení jejich souladu.

Co s týče obecného vymezení kvalitativní úrovně koordinačních činností spadajících do 8. tarifní třídy, Nejvyšší správní soud se již tímto zabýval v rozhodnutí č. j. 4 Ads 143/2008 - 109, ze dne 12. 3. 2009. Dospěl k závěru, že funkce, spadající svojí náplní do 8. tarifní třídy, je nutno chápat jako tvořené zejména a převážně řídící funkcí vůči podřízeným složkám. Velení a aktivní působení na složky systému je tedy specifickým obsahem pojícím se s funkcí zařazenou do této tarifní třídy. Podle Nejvyššího správního soudu je zařazení policisty do 8. tarifní třídy založeno na výkonu služby, jehož zásadní a stěžejní činností je koordinace ve smyslu nařízení, tedy přímé a soustavné aktivní působení

a řízení složek daného systému, které tvoří jak na kvalitativní úrovni vysoce komplexní činnost zahrnující management řady prvků celku, tak na úrovni kvantitativní podstatnou součást výkonu služby.

Nejvyšší správní soud se v nyní projednávané věci dále zabýval obsahem a náročností koordinačních činností operačního střediska. Z úkolů operačního střediska vymezených v čl. 3 ve směrnici je zřejmé, že základem jeho činnosti je práce s informacemi. Operační středisko slouží především ke shromažďování a předávání informací jak v rámci ochranné služby, tak mezi ochrannou službou a ostatními součástmi Policie ČR, ministerstva vnitra, ozbrojených složek a dalších orgánů. Zajišťuje tedy spojení a komunikaci mezi organizačními celky útvaru i jinými subjekty v rámci jejich spolupráce, činnost těchto subjektů však již neorganizuje ani neřídí. Tento závěr dokládá i skutečnost, že v 7. a 8. tarifní třídě je jako součást koordinační činnosti vymezeno samostatné provádění metodického odborného dohledu a náročných kontrol v oblasti činnosti operačních středisek. Z toho lze dovodit, že samotná činnost operačního střediska odpovídá úrovni nižší tarifní třídy. Ačkoli je tedy jako jeden z úkolů operačního střediska uvedeno zprostředkovávání součinnosti ochranné služby s ostatními součástmi Policie ČR a ministerstva vnitra a ozbrojenými složkami [čl. 3 odst. 1 písm. e) směrnice], je zřejmé, že zprostředkovávání součinnosti není takovou komplexní koordinací, která by již odpovídala úrovni 8. tarifní třídy, ale pouze předáváním informací v rámci jejich spolupráce.

Na základě uvedeného je proto nutno odmítnout argumentaci stěžovatelky, že její koordinační činnost se netýká pouze složek jednoho útvaru, neboť zprostředkovává součinnost Policie ČR útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby s dalšími subjekty.

Operační středisko dále slouží k řešení konkrétních bezpečnostních situací, přičemž v určitých případech je oprávněno rozhodovat o nezbytných opatřeních podle interních aktů řízení vydaných ředitelem ochranné služby a organizovat jejich provedení, nebo organizovat činnost v rámci bezpečnostní akce, mimořádné bezpečnostní akce, mimořádného bezpečnostního opatření nebo jiného bezpečnostního opatření. O těchto rozhodnutích a opatřeních podle poté operační středisko informuje příslušného služebního funkcionáře nebo vedoucího pracovníka ochranné služby (čl. 3 odst. 2 a 3 směrnice).

Z uvedeného je zřejmé, že operační středisko nezabezpečuje koordinaci veškerých postupů či stálé a samostatné organizační působení na složky systému. Koordinaci operačních činností provádí v rámci konkrétního postupu či v rámci konkrétní bezpečnostní akce. Jedná se tedy o mnohem užší formu koordinace než je tomu v 8. tarifní třídě. Jak již bylo uvedeno výše, koordinace činností v 8. tarifní třídě představuje přímé a soustavné působení na složky a útvary a jejich řízení.

Jak již zdůraznil Městský soud v Praze, stěžovatelka je podle popisu služebního místa ze dne 1. 1. 2007 přímým podřízeným zástupce vedoucího organizačního a operačního oddělení. I z této skutečnosti vyplývá, že ačkoli stěžovatelka vykonává koordinaci činností mezi jednotlivými organizačními články útvaru či koordinuje činnost výjezdových skupin, nejedná se o prvotně velící (řídící) činnost a stálou a samostatnou organizaci útvaru.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatelka vykonává koordinační činnosti pouze v rámci útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby, přičemž se nejedná o soustavné řízení jeho složek. Činnosti vykonávané stěžovatelkou tak nedosahují kvalitativní úrovně činností vykonávaných vrchním komisařem podle bodu 1.3.8.10 přílohy nařízení. Městský soud v Praze tedy dospěl ke správnému závěru, že výkon služby stěžovatelky odpovídá zařazení do 6 tarifní třídy.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí nezákonností z důvodů tvrzených stěžovatelkou podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu